

«Αν ο καρκίνος είναι επιθετικός και ο ασθενής άνω των 60 τον αφήνουν να πεθάνει». Τι καταγγέλλει η πρόεδρος του συλλόγου καρκινοπαθών ν Μακεδονίας-Θράκης, για τις ελλείψεις στα νοσοκομεία.

πηγή: <http://www.thraki.com.gr/%CE%B1%CE%BD-%CE%BF-%CE%BA%CE%B1%CF%81%CE%BA%CE%AF%CE%BD%CE%BF%CF%82-%CE%B5%CE%AF%CE%BD%CE%B1%CE%B9-%CE%B5%CF%80%CE%B9%CE%B8%CE%B5%CF%84%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BF-%CE%B1/>

Κάλεσμα στην πολιτεία να στρέψει το βλέμμα της προς τους καρκινοπαθείς, απευθύνει η πρόεδρος του συλλόγου καρκινοπαθών Μακεδονίας Θράκης, Περσεφόνη Μήτα, η οποία επισημαίνει πως αν ήταν διαφορετικός ο τρόπος αντιμετώπισης των καρκινοπαθών στα ελληνικά νοσοκομεία, θα καταγράφονταν τουλάχιστον 25% λιγότεροι θάνατοι και ταυτόχρονα καταγγέλλει ότι αν κάποιος ασθενής είναι άνω των 60 ετών και έχει επιθετικής μορφής καρκίνο, αφήνεται αβοήθητος στο σπίτι του.

«Σήμερα τα ελληνικά νοσοκομεία υπολειτουργούν. Δεν υπάρχουν γιατροί και νοσηλευτές. Έτσι ενώ ένας καρκινοπαθής θα πρέπει να μείνει στο νοσοκομείο αρκετές ημέρες για να ολοκληρώσει την θεραπεία του, πολλές φορές αναγκάζεται να πάρει εξιτήριο μόλις σε δύο ημέρες. Αν υπήρχε άλλος τρόπος αντιμετώπισης των ασθενών, σίγουρα θα είχαμε 25% λιγότερους θανάτους. Επιπλέον, οι περισσότεροι γιατροί υιοθετούν την άποψη πως αν ο καρκίνος είναι επιθετικός και ο ασθενής είναι άνω των 60 ετών, δεν υπάρχει σωτηρία και τον αφήνουν να πεθάνει. Αυτό το είχε πει και ένας γιατρός σε ένα ιατρικό συνέδριο, όταν δεν είχε καταλάβει την ύπαρξή μου στην αίθουσα. Είπε ότι ο καρκινοπαθής έχει 5% πιθανότητα να ζήσει, εφόσον ακολουθήσει την θεραπεία. Το υπόλοιπο 95% θα πάρει το φάρμακο μαζί του, το οποίο είναι πολύ ακριβό» αναφέρει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ η Περσεφόνη Μήτα.

«Ποτέ δεν κατάλαβα ποιοι είναι αυτοί που παίρνουν τέτοιες αποφάσεις και δεν επιτρέπουν τους ανθρώπους να ελπίζουν να ζήσουν έχοντας πιθανότητα να ζήσουν έστω και 5%. Έτσι αυτοί που έχουν χρήματα οδηγούνται στην ιδιωτική κλινική ή στο εξωτερικό. Ένα πολύ μεγάλο ποσοστό ατόμων που αποφασίζει να ακολουθήσει αυτόν τον δρόμο αναγκάζεται να χρεωθεί, να δανειστεί, να ξεπουλήσει την περιουσία του. Καθημερινά παρακαλούν τον σύλλογο να βοηθήσει και να δώσει λύσεις. Αλλά δεν έχουμε την οικονομική δυνατότητα. Για να αντιμετωπίσεις αξιοπρεπώς την αρρώστια θα πρέπει να δαπανήσεις τουλάχιστον 70.000 ευρώ. Δεν θα πρέπει να προσπεράσουμε και το γεγονός ότι συχνά έχουμε περιπτώσεις που θέλουν οι καρκινοπαθείς να αυτοκτονήσουν για να μην γίνουν βάρος στους δικούς τους ανθρώπους, αλλά και να κρατήσουν την αξιοπρέπειά τους» προσθέτει.

Η κ. Μήτα καταγγέλει ότι στα ελληνικά νοσοκομεία δεν υπάρχουν ειδικευμένοι γιατροί με ειδικότητα στην ογκολογία.

«Σήμερα δυστυχώς όλες οι ιδιωτικές κλινικές δεν έχουν ογκολογικά τμήματα. Το ίδιο και τα δημόσια νοσοκομεία, όπου καλούνται να υπηρετήσουν τα τμήματα απλοί χειρουργοί. Όλα τα καλά μυαλά έχουν φύγει στο εξωτερικό γιατί νιώθουν ότι δεν μπορούν να αμειφθούν στην Ελλάδα. Ξέρετε πόσες γυναίκες πάνε κατευθείαν σε αφαίρεση μαστού, όταν μπορεί το πρόβλημα να ξεπεραστεί με μία μόλις χημειοθεραπεία; Όμως το χειρουργείο είναι ευκολότερο και το προτιμούν για να λύσουν το πρόβλημα. Και δεν ενδιαφέρον τον γιατρό αν η γυναίκα χάσει τον μαστό της και δεν μπορεί, για παράδειγμα, να θηλάσει. Θα πρέπει να μάθουν όλοι ότι πρέπει να προσπαθούμε μέχρι το τέλος. Αν δοθεί η σωστή θεραπεία, μπορεί να τη δεχτεί ο οργανισμός και να ξεπεράσει το πρόβλημα. Σε καμιά περίπτωση δεν θα πρέπει να τα παρατάμε, ακόμη και αν ο γιατρός πει ότι δεν έχει ελπίδα και ότι πρέπει να γυρίσει σπίτι του. Να πάει στο εξωτερικό, να αγωνιστεί, γιατί έχει ελπίδες 5% να σωθεί. Ειδικά αν είναι νέος που έχει γερό οργανισμό και γερή κράση. Αν γίνει μια χημειοθεραπεία και πιάσει, τότε έχουν σκοτωθεί όλα τα καρκινικά κύτταρα. Μετά από λίγο καιρό να πάει να κάνει εκ νέου εξέταση για να δει αν η θεραπεία έπιασε. Αν όχι, να συνεχίσει να παλεύει»

επισημαίνει η κ. Μήτα.

Μετά το Πάσχα η πρόεδρος των καρκινοπαθών Μακεδονίας Θράκης, όπως επισημαίνει, έστειλε οκτώ επιστολές στον υπουργό Υγείας.

«Δεν πήρα απολύτως καμία απάντηση. Μέχρι κι έξω από το γραφείο του υπουργού πήγα, αλλά δεν με δέχτηκε. Θα πρέπει αυτοί που αποφασίζουν για εμάς να γνωρίζουν ότι ο ασθενής δεν φταίει. Έπαθε καρκίνο και δεν τον προκάλεσε. Το κράτος οφείλει να δώσει λύσεις σε αυτούς που αρρώστησαν. Αλλά δυστυχώς το φάρμακο δεν είναι φθινό για να το αγοράσεις. Μπορεί να φθάσει μέχρι και τα 10.000 ευρώ κι αυτός είναι ο λόγος που δεν θέλουν να επενδύσουν χρήματα σε αυτό το κομμάτι».

Η κ. Μήτα αναφέρεται και στη δική της, προσωπική, περιπέτεια.

«Πριν από 29 χρόνια με είχαν ξεγραμμένη και μου έδιναν 3 μήνες ζωή. Με έδιωξαν από επτά νοσοκομεία γιατί δεν με αναλάμβαναν. Είχα τρεις καρκίνους. Στη μήτρα, στο πόδι και στην πλάτη. Αναγκάστηκα να πάω στην Αμερική, να γίνουν κάποιες διαγνώσεις και κατόπιν με εντολές των εκεί γιατρών να με αναλάβει ένας γιατρός στην Αθήνα. Κάθε φορά κι έπειτα από συνεννόηση με τους γιατρούς της Αμερικής, κάναμε ένα βήμα μπροστά. Σήμερα είμαι απόλυτα υγιής. Ωστόσο, δεν είμαι η μοναδική. Πριν χρόνια ένας 11χρονος είχε καρκίνο, είχε κάνει θεραπεία, αλλά εδώ οι γιατροί μετά τη θεραπεία του έδιναν ζωή τρεις μήνες. Θυμάμαι τότε κίνησα τις ενέργειες για να πάμε στις ΗΠΑ. Πήγαμε, κάναμε όλες τις απαραίτητες

εξετάσεις και μας είπαν ότι στην Ελλάδα είχε γίνει πολύ καλή δουλειά και πως το παιδί τελικά θα ζήσει. Και οι γιατροί στην Ελλάδα που έκαναν την θεραπεία, δεν το γνώριζαν. Σήμερα το παιδί άνω των 30 ετών, είναι απόλυτα υγιής και έχει τρία παιδιά. Από αυτό και μόνο καταλαβαίνεται ότι δεν πρέπει να τα παρατάμε και δεν πρέπει να απογοητευόμαστε».

Τέλος, δίνει τις δικές της συμβουλές για το τι πρέπει να κάνουν οι άνθρωποι τόσο για να αντιμετωπίσουν τον καρκίνο, όσο και για να μη νοσήσουν.

«Η στεναχώρια, το άγχος, το στρες και η κακή διατροφή οδηγούν τους ανθρώπους στον καρκίνο. Επίσης, η ψυχολογία είναι πολύ σημαντική. Πάντα πρέπει να έχουμε καλή διάθεση. Ένας καρκινοπαθής πρέπει να πίνει πολλά υγρά την ημέρα. Μέχρι εκεί που δεν μπορεί άλλο. Αλλά και ο καθένας από εμάς χρειάζεται σωστή διατροφή. Όταν πήγα στην Αμερική για την αρρώστιά μου, οι γιατροί μου είχαν δώσει κι ένα βιβλιαράκι με τη διατροφή που θα έπρεπε να ακολουθήσω στην Ελλάδα. Κάνοντας μια αντιπαράθεση με τα ελληνικά δεδομένα διαπίστωσα πως αυτή ήταν η μεσογειακή διατροφή. Αυτή, δηλαδή, με την οποία μεγάλωσαν οι γονείς μας. Επίσης, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η άθληση παίζει και αυτή τον δικό της ρόλο, τόσο στην ψυχολογία του ανθρώπου, όσο και στην υγεία του».